

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

El treball decent és un dret, no un privilegi

Quan es fa memòria de la Jornada mundial pel Treball decent, que se celebra cada any el dia 7 d'octubre, l'Església es vol unir als milions de persones treballadores de tot el món que reivindiquen que poder tenir un treball decent no és cap privilegi. El treball decent fa anys que és un dret reconegut per les lleis de tots els països democràtics d'arreu del món.

Després de 134 anys de l'encíclica *Rerum Novarum* del papa Lleó XIII, dol haver de constatar encara avui, l'any 2025, que després de molts i molts anys de reivindicacions encara tinguem entre nosaltres moltes persones que no tenen els seus drets laborals reconeguts. Persones que no tenen contracte laboral, ni un treball segur i saludable, ni un sou digne. Sovint la majoria d'aquestes persones afectades ho són perquè no han pogut regularitzar la seva situació administrativa, però no es pot obviar mai que són persones com tothom.

El treball que en general es pot trobar avui, no sempre és un camí que faciliti la inclusió. Molts joves, dones, famílies amb infants i persones migrants es troben abocades a riscos creixents de pobresa i d'exclusió, fins i tot en el cas de tenir un treball. Recordem les paraules del papa Francesc a l'inici del Jubileu 2025 quan exhortava a mantenir viva una esperança activa, que no es resigna, ni abandona, sinó que organitza, denuncia i s'esforça per trobar alternatives. Com a cristians sabem que el dret i la dignitat del treball ens venen expressats ja en la Sagrada Escripura quan, després de crear els primers éssers humans, Déu els va beneir i els va donar l'encàrrec de transformar la terra,

La migdiada, de Vincent van Gogh

de col·laborar en l'obra de la creació amb el seu treball. «Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona. Déu els beneí dient-los: Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la; sotmeteu els peixos del mar, els ocells del cel i totes les bestioles que s'arrosseguen per terra» (Gn 1,27-28).

Coincidint amb el Jubileu de l'esperança és oportú recordar que el Banc Central Europeu, en un dels darrers informes, diu que una part molt important del fort creixement de la nostra economia s'aconsegueix gràcies a l'aportació de les persones treballadores migrants. Malauradament, aquesta aportació sovint no té el reconeixement social que mereix ni per la qualitat

ni per la importància de les feines que fan, sobretot en el món dels serveis socials i de l'acompanyament.

S'hagi nascut aquí o en un altre país, poder tenir un treball decent reconeix la dignitat de la persona, permet sostenir la família, ajuda el desenvolupament comunitari i garanteix el respecte de tothom, sense discriminacions. Un treball decent dignifica, facilita poder cuidar-nos com a germans i mantenir l'esperança. És per això que des de l'Església es reivindica que el treball decent no és mai un privilegi, sinó que és un dret que cal promoure amb fermesa. Demanem a Déu que tots els homes i dones puguin tenir, doncs, un treball digne, i puguin així també viure amb pau i llibertat.

ENTREVISTA

Convivència compatible

ANNA VILANOVA

Els propassats 18 i 19 de setembre es van celebrar a Olot les Jornades sobre Patrimoni Religiós «Art, espiritualitat i benestar en la societat contemporània», en les quals professionals de diferents àmbits van tractar aquesta realitat des d'una perspectiva oberta i interdisciplinària. Una de les ponències la va impartir la professora de la Facultat Antoni Gaudí (FHEAG-AUSP) i responsable de turisme de la catedral de Barcelona, Anna Vilanova, que va tractar sobre la introducció de l'espai turístic en l'espai sagrat, una qüestió que estan treballant especialment per tal de no desnaturalitzar els nostres temples.

És compatible la convivència entre el turisme i l'espai sagrat?

La Catedral no és un monument turístic: és un espai sagrat que té molt clara quina és la seva funció original i principal; per tant, el que es fa es introduir-hi espais perquè els visitants culturals puguin admirar-lo i conèixer-lo, sense perdre la identitat ni malmetre'n l'ús.

Com feu que això sigui possible a la catedral de Barcelona?

Sobretot, aplicant un seguit de pautes i normes, com ara de vestimenta, de silenci, de comportament general, d'ús dels espais..., tant per als visitants culturals com per a aquells que volen pregar o fer-ne un ús cultural de l'espai. Des del Capítol de la Catedral s'estan aplicant mesures per millorar l'experiència i diferenciar els usos culturals i els usos culturals de la Catedral.

Com gestionar el patrimoni religiós per tal que no perdi el seu sentit original?

Les persones que ens visiten ens venen a veure pel que som, i no podem explicar el que no som. Ja fa uns anys, la catedral va començar a introduir eines digitals per tal d'ajudar el visitant a entendre l'edifici que els acull. Hem de vetllar per continuar mantenint l'ambient adient com a lloc sagrat, per tal de seguir essent el refugi de centenars de pelegrins i fidels barcelonins cada dia.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Temps de tardor... per donar fruit

Si aquestes darreres setmanes hem passejat per algun dels nostres parcs, per determinats carrers i avingudes, o ens hem endinsat per algun bosc, ben segur que hem observat molts arbres que han perdut el fullatge, s'han alliberat del seu vestit i sense cap càrrega, recollits en ells mateixos, es van preparant per acollir l'hivern. En arribar la primavera, de les branques nues rebrotaran les fulles i, després, donaran nous i esponerosos fruits. L'arbre haurà crescut, serà més fort, estarà més arrelat. S'haurà renovat.

En la nostra vida també hi ha moments com aquests, de crisi aparent o real, en els quals ens convé deixar enrere tot o part del nostre bagatge perquè necessitem créixer, evolucionar, desenvolupar-nos, alliberar-nos, canviar... Créixer deixant enrere el que ens dificulta avançar: desprendre'ns, encara que costi, de la càrrega inútil que fa difícil la generositat, la compassió, el servei, l'austeritat...; desprendre'ns del pes mort, que potser fins i tot ens hem acostumat a portar, que no deixa espai lliure en el nostre cor; desprendre'ns —com dol pel que fa a determinades coses, hàbits i afectes!— de tot el que dificulta el retrobament amb nosaltres mateixos,

amb els altres, amb Déu. Qualsevol moment de la vida és bo per iniciar aquest procés de tardor personal. Una vegada i una altra convindrà prendre la decisió, aportar el nostre esforç, la nostra constància durant el temps que calgui, la nostra confiança esperança i, si convé, tornar a començar. La resta és en mans de Déu, que passa i torna a passar per les nostres vides fins que estem en disposició d'acollir-lo sense condicions.

Ara és un moment indicat per viure aquesta tardor espiritual que ens ofereix Jesús. Ens acompanyen la tardor estacional i el temps litúrgic de l'Advent. Preparar la vinguda i l'acolliment de Jesús infant, renovar les nostres persones. Moltes són les possibilitats: des de la meditació i la pregària personal, amb un bon llibre, amb un acompanyament qualificat, des d'un recés o uns exercicis espirituals. Cadascú segons la seves circumstàncies i disponibilitat. «Desfeu-vos de totes les vostres infidelitats, renoveu el vostre cor i el vostre esperit. Poble d'Israel, per què hauríeu de morir? A mi no m'agrada la mort de ningú. Convertiu-vos i viviu! Us ho dic jo el Senyor, Déu sobirà» (Ez 18,31-32).

Lectures de la missa diària i santoral

6. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jo 1,2-2,11 / Sl: Jo 2 / Lc 10,25-37]. Sant Bru (Colònia, 1035 - Squillacce, 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart). Sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

7. □ Dimarts [Jo 3,1-10 / Sl 129 / Lc 10,38-42]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571). Sant Marc, papa (romà, 336); sant Sergi, mr.; santa Julià, vg. i mr.

8. ■ Dimecres [Jo 4,1-11 / Sl 85 / Lc 11,1-4]. Mare de Déu del Remei. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.

9. ■ Dijous [Mt 13,13-20a / Sl 1 / Lc 11,5-13]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prev., fund.; sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe; sant Lluís Bertran, prev. dominic, de València, missioner a Amèrica.

10. ■ Divendres [Jl 1,13-15; 2,1-2 / Sl 9 / Lc 11,15-26]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustinià), de Villanueva. Sant Sabí, ermità al Pirineu.

11. ■ Dissabte [Jl 4,12-21 / Sl 96 / Lc 11,27-28]. Santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg., fund. Serventes de Maria, Vetlladores dels Malalts (SM, 1851). Sant Germà, bisbe i mr. Sant Joan XXIII, papa (1958-1963).

12. ■ † Diumenge vinent, diumenge vinent XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2Re 5,14-17 / Sl 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17,11-19]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó. Sant Serafi de Monte Granario, religiós caputxí; santa Domnina, vg.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Atentos a su voz

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El Año Santo nos convoca, en el Vaticano y en todas las iglesias jubilaes a lo largo y ancho de los pueblos, como Peregrinos de la Esperanza. Celebraciones de un gran sentido de familia. ¡Somos Iglesia!

El primer fin de semana del mes de octubre se invita particularmente a todos los misioneros. Sacerdotes, laicos y religiosos; agentes y organizaciones misioneras; todos convocados al Jubileo del Mundo Misionero. En los mismos días, compartiendo algunas de las celebraciones, se tendrá el de los Migrantes.

Llegados al centro de la semana, el miércoles se iniciará el Jubileo de la Vida Consagrada, otra gran asamblea convocada hasta el domingo; consagrados y consagradas de las diversas formas de vida: religiosos y

religiosas, monjes y contemplativas, miembros de institutos seculares, miembros del *Ordo virginum*, eremitas y miembros de los «nuevos institutos».

Conocer y participar en estos actos nos ayuda a abrirnos a la gracia de Dios que nos envuelve. Entremos a su presencia, escuchemos hoy su voz. Es magnífica la voz del Señor (Cfr. Sal 29-28, 95-94-). Recibamos el don de leer los acontecimientos de la vida bajo el signo de la fe, del amor y de la esperanza. Oremos y reflexionemos sobre la belleza de la consagración.

Pedimos a Santa María, la oyente, que los que reciban de su Hijo, el don de la llamada a entregar su vida al servicio de Dios y de los hermanos, respondan con un «sí» generoso y decidido.

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY

Lectura de la profecia d'Habacuc (Ha 1, 2-3; 2,2-4)

¿Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'es-coltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? ¿Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aireguen discòrdies.

El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada.

L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

Salmo responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentís la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors».*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat, / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentís la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, / tot i haver vist les meves obres». R.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'aver-gonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor, ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe». El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: «Arranca't de soca-rel i planta't al mar», us obeiria.

Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, ¿li dieu mai que entri de seguida i sigui a taula? ¿No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengeu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, ¿qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: «Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure.»

Lectura de la profecia de Habacuc (Hab 1, 2-3; 2,2-4)

¿Hasta cuándo, Señor, pediré auxilio sin que me oigas, te gritaré: ¡Violencia!, sin que me salves? ¿Por qué me haces ver crímenes y contemplar opresiones? ¿Por qué pones ante mí destrucción y violencia, y surgen disputas y se alzan contiendas?

Me respondió el Señor: «Escribe la visión i grábala en tablillas, que se lea de corrido; pues la visión tiene un plazo, pero llegará a su término sin defraudar. Si se atrasa, espera en ella, pues llegará y no tardará.

Mira, el altanero no triunfará; pero el justo por su fe vivirá.

Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón».*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba y me tentaron, aunque habían visto mis obras». R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 1,6-8.13-14)

Querido hermano:

Te recuerdo que reavives el don de Dios que hay en ti por la imposición de mis manos, pues Dios no nos ha dado un espíritu de cobardía, sino de fortaleza, de amor y de templanza. Así pues, no te avergüences del testimonio de nuestro Señor ni de mí, su prisionero; antes bien, toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios.

Ten por modelo las palabras sanas que has oído de mí en la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Vela por el precioso depósito con la ayuda del Espíritu Santo que habita en nosotros.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 17,5-10)

En aquel tiempo, los apóstoles le dijeron al Señor:

«Auméntanos la fe». El Señor dijo: «Si tuvierais fe como un granito de mostaza, diríais a esa morera: «Arráncate de raíz y plántate en el mar», y os obedecería.

¿Quién de vosotros, si tiene un criado labrando o pastoreando, le dice cuando vuelve del campo: «Enseguida, ven y ponte a la mesa»? ¿No le diréis más bien: «Prepárame de cenar, cíñete y sírveme mientras como y bebo, y después comerás y beberás tú»? ¿Acaso tenéis que estar agradecidos al criado porque ha hecho lo mandado? Lo mismo vosotros: cuando hayáis hecho todo lo que se os ha mandado, decid: «Somos siervos inútiles, hemos hecho lo que teníamos que hacer».

COMENTARI

La fe fa moure muntanyes

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Jesús ens interpel·la quan, amb diferents paraules, ens ve a dir que: «la fe pot moure muntanyes». La nostra vida conté unes realitats interiors, espirituals i, també, materials que podem millorar si som moguts per la fe.

Els mals vicis i pecats que estiguin molt arrelats en nosaltres podrien fer-nos pensar que és quasi impossible que puguem canviar la nostra manera de viure, per altres realitats més bones i nobles.

La gran muntanya que la fe farà moure serà la del nostre tancament i egoisme, la de les nostres misèries i flaqueses que ens esclavitzen; i la fe, acompanyada amb el nostre esforç constant, ens farà canviar la realitat i il·luminarà el camí que hem de recórrer en la nostra vida.

Entendrem que davant de Déu «som uns servents sense cap mèrit, que no hem de fer una altra cosa que complir amb el nostre deure». Ell guiarà la nostra manera de ser i de viure. La realitat que ens envolti la veurem i viurem diferent, plens de la llum de la fe.

No podem tancar-nos en les realitats espirituals. No podem descoratjar-nos ni viure en la desconfiança o la impotència. Les diferents qualitats i possibilitats que hem rebut com a dons de l'Esperit Sant, hem de procurar que marquïn tota la nostra persona i les relacions que puguem tenir amb els altres. Amb la fe en Crist-Jesús i la pregària constant, som uns privilegiats que sempre hem de viure amb Amor i Esperança.

És veritat que al llarg de la vida no sempre tenim les mateixes característiques ni podem viure i actuar de la mateixa manera.

Però seria molt trist que amb el pas dels nostres anys, i com a fruit de dolentes o deficientes experiències viscudes, anéssim perdent les il·lusions i l'esperança, i ens arribés l'apatia i un desanimat cansament que ens produís tristesa, negativitat i agró.

La fe i la pregària sempre ens faran créixer en l'esperança, la pau interior i l'amor veritable i alegre. Encara que moltes coses no les puguem fer i siguem molt dependents de les ajudes dels altres o estiguem molt malalts.

Sant Pau ens diu: «procura revifar la flama del do de Déu». «L'esperit que Déu ens ha donat, no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny». Som cridats a viure com sant Pau ens ensenya.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 6 d'octubre, a les 17.30 h. Missa d'inici de curs de l'escola Mare de Déu de Montserrat a la parròquia de Sant Pere de Rubí.

Dimarts 7 d'octubre, a les 10.00 h. Reunió de rectors i formadors dels seminaris de Catalunya a Barcelona. / **A les 12.00 h,** reunió de delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya.

Dimecres 8 d'octubre, a les 19.00 h. Reunió de l'equip sinodal diocesà al Bisbat.

Divendres 10 d'octubre, a les 11.00 h. Reunió del Consell Episcopal amb arxiprestes al Bisbat.

Dissabte 11 d'octubre, a les 10.00 h. Ul-treia Interdiocesana de Cursets de Cristiandat al Santuari de la Salut. / **A les 11.00 h,** 25è aniversari del cateumenat d'adults a Catalunya. / **A les 12.00 h,** Missa i benedicció del refugi de la Mare de Déu dels Àngels i del petit monestir de la Mare de Déu del Mont Carmel de la Costa del Montseny.

Diumenge 12 d'octubre, a les 12.00 h. Missa de Nuestra Señora del Pilar a la Catedral.

Notícies

El bisbe Salvador presideix la Missa d'inici de curs a l'escola Ramon Pont.

El bisbe Salvador va presidir la Missa d'inici de curs, dilluns 22 de setembre, a la parròquia de Sant Cristòfol de Terrassa, acompanyat de professors, alumnes i famílies, recordant la importància de combinar l'excel·lència acadèmica amb la formació en valors evangèlics i l'educació en la bona convivència.

La diòcesi de Terrassa celebra la festa de la Mercè.

El dimecres 24 de setembre, la diòcesi de Terrassa va participar en la festa de la patrona de la Província Eclesiàstica de Barcelona amb la Missa presidida pel cardenal Omella a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, a la qual assistiren el bisbe Salva-

dor, l'equip de formadors del Seminari i els seminaristes.

El bisbe Salvador presideix el pelegrinatge interdiocesà a Lourdes.

Entre els dies 26 i 28 de setembre, Mons. Salvador Cristau va acompanyar malalts, familiars i hospitalaris de les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat en el tradicional pelegrinatge al Santuari de Lourdes, participant en la processó de les torxes i les misses principals. De la diòcesi de Terrassa hi van assistir grups de Sant Celoni, Granollers, Llinars del Vallès, Sabadell i Terrassa.

La delegació de Terrassa participa en el Jubileu dels catequistes a Roma.

Una delegació de la diòcesi de Terrassa, presidida per Mn. Santiago Collell, delegat episcopal, ha participat del 26 al 28 de setembre en els actes del Jubileu dels catequistes organitzats al Vaticà amb motiu de l'any jubilar.

Parròquies de l'arxiprestat Montbui-Puiggraciós fan romeria a Montserrat.

Dissabte 27 de setembre, les parròquies de l'arxiprestat Montbui-Puiggraciós van pujar a Montserrat en l'any del mil·lenari, participant en esmorzar compartit, Missa Conventual i ofrena, i a la tarda van fer pregàries davant la majòlica de la Mare de Déu de Puiggraciós.

Primera trobada del curs del clergat amb el bisbe.

El bisbe Salvador va presidir, dilluns 29 de setembre, la primera trobada del curs amb el clergat, destacant les orientacions del curs centrades en la conversió pastoral a la parròquia i l'atenció i acompanyament dels sacerdots.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

El trabajo decente es un derecho, no un privilegio

Cuando se hace memoria de la Jornada mundial por el Trabajo decente, que se celebra cada año el día 7 de octubre, la Iglesia quiere unirse a los millones de personas trabajadoras de todo el mundo en la reivindicación de que tener un trabajo decente no es ningún privilegio. El trabajo decente lleva años siendo un derecho reconocido por las leyes de todos los países democráticos de todo el mundo.

Después de 134 años de la encíclica *Rerum Novarum* del papa León XIII, duele constatar todavía hoy, en 2025, que después de muchos y muchos años de reivindicaciones todavía tengamos entre nosotros muchas personas que no tienen sus derechos laborales reconocidos. Personas que carecen de contrato laboral, de un trabajo seguro y saludable, de un sueldo digno. A menudo la mayoría de estas personas afectadas lo son porque no han podido regularizar su situación administrativa, pero nunca se puede obviar que son personas como todo el mundo.

El trabajo que por lo general se puede encontrar hoy, no siempre es un camino que facilite la

inclusión. Muchos jóvenes, mujeres, familias con niños y personas migrantes se encuentran abocadas a riesgos crecientes de pobreza y exclusión, incluso en el caso de tener un trabajo. Recordemos las palabras del papa Francisco al inicio del Jubileo 2025 cuando exhortaba a mantener viva una esperanza activa que no se resigna, ni abandona, sino que organiza, denuncia y se esfuerza por encontrar alternativas. Como cristianos sabemos que el derecho y la dignidad del trabajo nos vienen expresados ya en la Sagrada Escritura cuando, después de crear los primeros seres humanos, Dios los bendijo y les dio el encargo de transformar la tierra, de colaborar en la obra de la creación con su trabajo: «Dios creó al hombre a su imagen, lo creó a imagen de Dios, hombre y mujer los creó. Dios los bendijo diciéndoles: Sed fecundos y multiplicaos, llenad la tierra y dominadla; someted los peces del mar, los pájaros del cielo y todos los animales que se arrastran por la tierra» (Gén 1,27-28).

Coincidiendo con el Jubileo de la esperanza es oportuno recordar que el Banco Central Europeo,

en uno de sus últimos informes, dice que una parte muy importante del fuerte crecimiento de nuestra economía se ha logrado gracias a la aportación de las personas trabajadoras migrantes. Desgraciadamente, esta aportación a menudo no tiene el reconocimiento social que merece ni por la calidad ni por la importancia de los trabajos que realizan, sobre todo en el mundo de los servicios sociales y del acompañamiento.

Se haya nacido aquí o en otro país, poder tener un trabajo decente reconoce la dignidad de la persona, permite sostener a la familia, ayuda al desarrollo comunitario y garantiza el respeto de todos, sin discriminaciones. Un trabajo decente dignifica, facilita poder cuidarnos como hermanos y mantener la esperanza. Por eso, desde la Iglesia se reivindica que el trabajo decente no es nunca un privilegio, sino que es un derecho que hay que promover con firmeza. Pedimos a Dios que todos los hombres y mujeres puedan tener, pues, un trabajo digno y puedan vivir así con paz y libertad.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

